

De Post-It-interviewmethode: nadelen van interviews als onderzoeksmethode

Deze [blogpost die deze methode beschrijft](#) is uitgewerkt tot een artikel voor [Kwalon, tijdschrift voor kwalitatief onderzoek](#). Als je een kopie van de tekst daarvan wilt, laat het me [even weten](#). Als je gebruik maakt van deze methode, kun je er als volgt naar verwijzen:

Wassink, H. (2018). De Post-It® methode: betekenisvol en handzaam interviewen. *Kwalon, Tijdschrift Voor Kwalitatief Onderzoek*, 23(3), 40-47.

Een tijdje geleden vroeg een oud-collega een tip over interviewen als onderzoeksmethode. Dat bracht me in herinnering, dat ik hiervoor bij [CPS](#) en het toenmalige Ruud de Moor Centrum (tegenwoordig LOOK) een bepaalde aanpak voor heb ontwikkeld. Deze aanpak wil ik hier bespreken, omdat misschien meer mensen hem interessant vinden. Mijn aanpak heb ik de Post-It-interviewmethode gedoopt, omdat hij gebruik maakt van de bekende gele plakbriefjes. De naam 'Post-It' zal wel beschermd zijn, maar totdat ik daarover klachten krijg, houd ik hem maar even aan.

Het interview is een van de meestgebruikte manieren van gegevensverzameling in kwalitatief onderzoek. Dat ligt voor de hand, omdat, als er geen grootschalig vragenlijstonderzoek plaatsvindt, het stellen van vragen aan respondenten een logisch alternatief is om te weten wat er in de gedachten van iemand omgaat. Toch is het minder logisch dan het lijkt: interviews zijn vaak tijdrovend om uit te voeren, ze leveren grote hoeveelheden ongestructureerde data op en leiden tot ingewikkelde validiteitsvraagstukken bij de analyse en verslaglegging. Een belangrijke criticus van interviews als zwaartepunt in kwalitatief onderzoek is de Britse onderzoeker David Silverman.

Ik heb daarom zelf een alternatieve interviewmethode ontwikkeld, die een aantal van de nadelen van gangbare interviews als onderzoeksmethode beoogt te ondervangen. Die interviewmethode staat op deze pagina op mijn site (onder Aanpak ?> Werkmateriaal). Reacties en aanvullingen welkom!